

1

PÆREN HANG I EN LEDNING under loftet og dinglede søvnigt lys ud i rummet. Bjergluften drev ind mellem de halvt åbne altandøre og fik manden i sengen til at skutte sig og samle tæppet om kroppen.

Han løftede hovedet og lyttede som efter noget bestemt, men hørte ikke andet end fjern støj fra landsbyens beboere, der var ved at gøre sig klar til natten. Et sted i en nabogade spillede en transistorradio skrattet salsamusik afbrudt af overgearede reklamespots for øl og vaskemidler. Han forsøgte igen at fokusere på laptop'ens vibrerende bogstaver, uden at han kunne få dem til at give mening.

Huset havde sine egne lyde. Den næsten konstante skramlen fra værtsfolkene i køkkenet nedenunder og deres hurtige skridt, når de bevægede sig gennem rummene, en knagen, når vinden strøg over bjergkammen og jog ned i dalen og fik det til at rykke i tagkonstruktionen og pudset til at risle ned ad lermurene.

Et bræt gav sig på gangen ud for værelset, som om gulvet strakte sig efter en lang dag, så et til, indtil lyden blev til fødder, der samlede sig til en kort, hidsig dans, og slåen sprang fra karmen som et projektil, da døren blev sparket ind.

Manden i sengen nåede ikke engang at få en fod svunget ud, før stærke hænder havde grebet ham og tvunget hans arme om på ryggen. Det sidste, han så, var vilde øjne i maskerede ansigter, så blev alt sort, og han mærkede, hvordan han blev slæbt som en sæk over gulvet, ned ad trappen og ud på gaden foran pensionatet.

En knurren fra en gammel Dodge-motor lød fra en sidegade,

og han fornemmede, at en bil blev kørt frem. Hjælpeløs og blindet blev han løftet op på et lad og presset ned mod et riflet metalgulv. Bilen satte i gang, og et sted var der hunde, der gøede, og en kvinde, der skreg og overdøvede salsamusikken.

Natten var lige begyndt.

SNEEN FALDT I FLAGER foran bilernes lygter på Nørrebrogade og lagde sig som smat på vejbanen. På fortovet stred fodgængere sig af sted med anspændte skridt og sammenknebnede øjne.

Mellem husene hang guirlander af julepynt med neonghjerter og rensdyr og gavepakker i lysende kontur mod himlen, men ingen kristne symboler. Tony tænkte, at det var godt, at Handelsstandsforeningen havde givet den indrømmelse til kvarterets religiøse sammensathed. Ingen grund til at flashe kristen dominans i ansigtet på de muslimske medborgere. Eller på ham selv for den sags skyld. Han fik selv hurtigt nok af demonstrativ religiøsitet.

Han så tværs over gaden og fik øje på Charlotte og Anne. Charlotte stak den sidste folder ud og gik tilbage til supermarkedets vindfang, hvor Anne i forvejen stod.

“Lad julefreden komme til Betlehem. Støt PFLP,” lød overskriften på teksten, der fordømte den israelske fascisme og beklagede overgrebene på civilbefolkningen. Teksten var illustreret af et kornet foto af en ung palæstinensisk dreng, der slyngede en sten mod en israelsk kampvogn.

Tony kendte udmærket teksten. Den havde været genstand for ivrig diskussion de seneste dage, inden en fællesmødebeslutning havde sanktioneret erklæringens ordlyd.

Han krydsede gaden i en passage mellem kofangerne og trådte op på det modsatte fortov. Da han nærmede sig supermarkedet, kunne han se, at Charlottes røde hår var overstrøet med smeltende krystaller. Annes kinder var hede, og hun smilede til Charlotte under kasketten med den røde stjerne som et tredje øje i panden. Også hun havde uddelt, hvad hun havde. Tony trådte ind i vindfanget og hørte deres ordveksling.

“Fin afsætning,” sagde Anne.

“Ja, der er mange døde øjne i aften,” svarede Charlotte. “De aner ikke, hvad de tager imod.”

“Jeg er ligeglad. Bare én procent af dem læser folderen, så er jeg tilfreds.”

“Læser den og forstår den, vil jeg sige.” Charlotte tørrede sig over panden. Hendes stemme lød mat.

Anne sendte hende et smil. “Okay, vi er rigtignok ambitiøse her i aften. Jeg tror ikke, der er nogen, der er i stand til at koncentrere sig om et suk efter at have powershoppet hele dagen.”

“Hvorfor står vi så her?”

Anne trak på skulderen. “Det er vel for princippet skyld. Uden principper, ingen omvæltninger.”

“Sådan!” sagde Charlotte med et strejf af ironi.

“Og så måske for at møde sådan en som ham der,” sagde Anne og nikkede mod Tony.

Charlotte vidste omgående, hvem det var, der stod bag hende. Hun lukkede øjnene, drejede sig rundt og slog armene om ham.

“Hej, Tony,” hviskede hun. “Glædelig jul.”

“Glædelig jul.” Han stillede guitaren på butiksgulvet og kyssede hende. “Hvordan er det gået i dag?”

“Vi har ikke flere foldere tilbage. Og Anne er kun blevet truet med tæsk en enkelt gang.”

“Det er bare den sædvanlige tosse. Ham der altid kalder os landsforrædere og påstår, vi går terroristernes ærinde. *Fucking looney!*”

“Modstandsfolkene under besættelsen blev også kaldt terrorister, og det holdt dem ikke tilbage,” sagde Charlotte og gjorde sig fri af Tony.

“Nå, jeg gider snart heller ikke mere. Butikkerne lukker nu, og vi skal vel også selv have et eller andet til i morgen.”

“Er vi ude i noget flæskesteg eller sådan?” spurgte Charlotte med en skeptisk mine.

“Hvad som helst. Hvis hele landet sidder og fylder sig i morgen, har jeg ikke tænkt mig at bide i en selleristilk. Hvad gør vi? Jeg har ikke en øre tilbage.”

“Jeg tror, Split allerede har løst det,” sagde Tony. “Inden jeg gik i øveren i eftermiddags, kom han ind ad døren med favnen fuld af oksestege.”

“Oksestege?”

“Ja, enten det, eller også havde han lige parteret en strømer. En masse rødt kød var der i hvert fald.”

“Skidegodt, Split,” sagde Anne med eftertryk. “Hvor mange bliver vi?”

“Aner det ikke,” svarede Tony. “De fleste tager hjem til familien. Vi bliver vel ikke mere end ti stykker.”

“Skal du ikke hjem til din mor?” spurgte Charlotte.

“Hun er stukket af til Thailand. Hun kan ikke holde julen ud.”

“Så slap du da for at tænke på julegave!”

“Hun fik alligevel en,” svarede Tony. “Jeg hjalp hende med at købe billetten over nettet, og så forærede jeg hende en CO₂-kvote.”

“Kanon! Hvad sagde hun til det?”

“Jeg tror ikke, hun vidste, hvad det var.”

“Hvad med din far? Ingen jul med ham?”

Tony slog ligegyldigt ud med hånden. “Jeg har ikke snakket med ham i et halvt år. Han stener vel et eller andet sted. Hvad ved jeg? Skal vi gå?”

De sparkede den tomme kasse hen i hjørnet ved flaskeautomaten og gik arm i arm mod det besatte hus et par gader derfra.

“Kommer politiet ikke bare og rydder os juleaften?” spurgte Tony.

“Come on,” svarede Anne. “Det her er Danmark. Politiet rydder ikke andet end bordet efter deres egen julefrokost. Første juledag er den dag i året, vi kan sove allermest roligt.”

De gik lidt i tavshed. “Noget nyt?” spurgte Tony.

Anne rystede på hovedet. Hun vidste, hvad han spurgte til.

“Intet nyt, men han giver vel lyd, når han kan. Måske er han bare uden netforbindelse. Han sagde, han skulle i bjergene, og der findes stadig enkelte hvide pletter på kortet, hvor mobilen ikke når.”

De skræede over gaden mellem biler, der næsten var gået i stå i det stadig tættere snevejr. Så tilføjede hun: "Men jeg må indrømme, jeg godt kunne bruge et livstegn." Hun lo en kort, hæs latter. "Jeg tror faktisk, det er mit højeste ønske. Et livstegn fra Nils. Skidt med indpakningen, bare en fucking hilsen."

GUSTAV BEHRENDT GIK igennem etagen og nød stilheden og det dæmpede lys fra gulvspotsene langs panelerne i de ellers mørklagte lokaler. Personalet var gået på ferie, og han havde netop taget afsked med økonomidirektøren, Therese, over et glas portvin og den rituelle udveksling af julegaver, bare de to.

Sådan havde de gjort i snart en menneskealder. Det var ikke noget, kollegerne kendte til, men en tradition, der var vokset frem gennem årene. De havde fulgt hinanden hele vejen, fra firmaet blot var en lille iværksættervirksomhed i Rødovre, som overlevede ved bankers velvilje og en kreativ udstrækning af kredittider, til i dag, hvor den udgjorde rammen om mere end 2000 fastansattes arbejdsliv og et ikke nærmere bestemt antal konsulenter og freelancers, der arbejdede på entreprenørprojekter verden over.

Det havde ikke været organisk vækst det hele. Det store spring fremad var kommet, da det gamle hæderkronede Damhuus & Søn omsider havde fået Behrendts ja til dets mangeårige inklinationer, og de to virksomheder var blevet til én. Damhuus-familien blev købt ud, og handelen udløste ikke bare en stabel attraktive optioner til Behrendt, den gjorde ham også til øverste ansvarlige for den nye konstruktion. Lidt usædvanligt måske, idet hans eget firma på papiret så klart var det mindste af de to, men til gengæld havde det en vitalitet og et potentiale, den gamle familievirksomhed ikke kunne mønstre. En handlekraftig bestyrelsesformand hos Damhuus & Søn havde længe set det, og uden at rådføre sig med familien havde han presset aftalen igennem og med hård hånd banet vejen for, at Behrendt kunne sætte sig i direktørstolen som enerådende chef.

Behrendt havde rystet støvet af den gamle Damhuus-koncern

og uden besvær hevet uforløste værdier for millioner frem, som han efterfølgende brugte til at opføre den nye, fusionerede koncerns spektakulære hovedsæde ved bassinkanten i den tidligere industrihavn. "Damhuus Future" materialiserede sig og meldte sig de følgende år som en trimmet og manøvreduktig aktør ind i en ny tids globale konkurrence.

Behrendt så på sneen, der faldt ud af himlen og forsvandt i det sorte vand i havnen og på land mellem kontorbygningerne, hvor den lagde sig som et tomt lærred. Et gigantisk krydstogtskib med flammende lys trængte igennem mørket og svævede som en UFO ind mod København. Han stod ved vinduet, der gik fra gulv til loft i hele facadens længde, og følte sig rolig og meget, meget heldig.

Therese havde givet ham en biografi over Simon Bolivar, og han havde foræret hende en blomstersaks og et rosenleksikon. Hun skulle tilbringe julen med sin bror, der var præst på Midtsjælland, og han skulle hjem til familien i Rungsted. Bortset fra den sædvanlige stak af papirer, han nærmest tvangsmæssigt syntes, han måtte læse, var julen fri for forpligtelser. Ingen møder, ingen rejser, intet andet end tid med Miriam og deres to piger, der på mystisk vis var blevet voksne, og som med foruroligende alvor talte om, at de godt kunne tænke sig at flytte hjemmefra.

Iben ville læse statskundskab i Seattle, og Margit insisterede på, at hun ville flytte sammen med kæresten, som Behrendt ikke på stående fod kunne huske, hvad hed, men som havde gjort et meget sympatisk indtryk, de gange han havde truffet ham, bortset fra at han hver gang havde måttet bekæmpe en naturlig tilskyndelse til at stikke ham et par på skrinet.

Inde på sit kontor lagde han Bolivar-biografien i tasken, slukkede bordlampen og satte kodelåsen til ved døren. Han tastede yderligere to sikkerhedsalarmer til, inden han trådte ud af elevatoren i parkeringsanlægget under bygningen.

Den sølvgrå Lexus GS 430 var den sidste bil tilbage i kælderen. De automatiske låse slog fra, i samme øjeblik han nærmede sig. Han smed tasken på passagersædet, satte sig ind bag rattet

og førte bilen op ad rampen til sneen og mørket og turen hjem til familien.

Trafikken var sporadisk, men langsom. De biler, der var på vejene, sneg sig forsigtigt af sted, og han havde svært ved at komme udenom og besluttede sig til at lade hvilen falde på sig. Det var jul, han havde fri, og han skulle ikke nå andet i aften end et stort glas Bourgogne. Han tændte for radioavisen og fik dagens bedrøvelige rapporter fra en verden i vrede, så blev oplæseren afbrudt, og der var en kort pause, inden han igen lod sin stemme høre.

“Det er netop blevet meddelt, at statsminister Vivianne Korsgaard har omorganiseret sin regering. Det betyder blandt andet, at regeringens nestor, udenrigsminister Lars-Ole Ravn, må se frem til en overraskende tidlig pension. Også andre ministerposter er i spil i denne uventede rokade, som vi naturligvis har mere om i vores udsendelse klokken 20.00.”

“Det var en skam”, var det første, Behrendt tænkte. Han kunne godt lide Ravn, havde deltaget i flere erhvervsdelegationer sammen med ham og adskillige gange gennem årene løst opgaver for Udviklingsministeriet, som til Ravns dårligt skjulte ærgrelse på et tidspunkt var blevet adskilt fra Udenrigsministeriet.

“Som udenrigsminister er man gennemgående ond. Som udviklingsminister er man gennemgående god. Det havde været en fordel, om man kunne forene de to sider i et og samme ministerium, men det har statsministeren altså ikke ønsket.”

Der var ingen tvivl om, at kemien mellem den mediebevidste regeringsleder og den lidt tørre, men populære Ravn aldrig havde været god, og da man i Statsministeriet i stigende grad fandt, at man skulle bevæge sig ind på Udenrigsministeriets ressort, så var der næsten ingen ende på rækken af små og store konfrontationer de to ministerier imellem.

Behrendt besluttede sig for at sende Lars-Ole Ravn en hilsen, mens han knirkende svingede over sneen ind på sin egen vej.

Lys strålede ud fra alle vinduer, da han gik fra den dobbelte garage til hovedindgangens brede trappe. Miriam eller pigerne – nok nærmere pigerne – havde lagt grangrene på jorden, og der

brændte ild fra en olielampe på det øverste trin. Små perlelamper var strøet ud over buskene og fik scenariet til at ligne en julekalender så meget, at Behrendt måtte smile.

Han børstede snefnug af skuldrene, hængte frakken på en bøjle i skabet i hall'en og pudsede de tilduggede briller. Huset duftede af lammesteg, rosmarin og hvidløg.

“Hej, familie!”

Der var ingen respons. Han gik over de skakternede klinker og åbnede døren til køkkenet, hvor ovnen stod åben, og et eller andet dampede på køkkenbordet under en folieindpakning, men der var ingen mennesker.

“Hallo,” sagde han. “Er her nogen?”

Han trak slipset af og hængte jakken over ryggen på en stol, så skænkede han sig et glas rødvin fra en åben flaske på bordet. Bourgogne, ganske rigtigt. Han snusede kort til den, så tømte han glasset og skænkede sig et nyt.

Han fandt dem på sofaen i dagligstuen foran endnu en visning af “Han, hun og leoparden”.

“Hej, far,” sagde Iben og stak en hånd op uden at fjerne øjnene fra Cary Grant, der i det samme foranledigede latterkramper i stuen. Behrendt trak sig tilbage og gik ind i arbejdsværelset, hvor han lagde papirerne fra tasken på skrivebordet og øverst gaven fra Therese. Det var en nyudgivet engelsksproget biografi over den helt, der igen og igen blev trukket af stald, når en ny sydamerikansk statsleder eller terrorbevægelse skulle finde sig en identitet.

Han åbnede computeren på bordet og drak af vinen, mens maskinen startede. En enkelt mail i indbakken fangede hans opmærksomhed. Det var Alejandro fra kontoret i Cali, der meddelte, at han ikke som forventet havde hørt fra Nils Blomgren. Regnen kunne give problemer med vejene og være grund til forsinkelse, men han burde under alle omstændigheder være nået frem nu, og mødet med de politiske beslutningstagere var blevet aflyst, hvilket de ikke havde taget let. “*Houston, we’ve got a problem!*” noterede Alejandro lakonisk.

Behrendt rynkede brynene. Det her var ikke godt. Han brød sig ikke om, når hans folk ikke overholdt aftalerne, og slet ikke når det skete i Colombia. Slet, slet ikke.

2

KØDET LÅ STABLET i en stak cellofanpakker på bordet i det lille tekøkken, hvor væggene endnu var sværtede af beskidte trykkerfingre. Anne stirrede vantro på stablen. "Hvordan i alverden har du kunnet stjæle fire mørbrader, Split?"

"F-fem. Jeg f-fik f-fem med mig."

"Okay, flot. Fem. Hvordan gjorde du?"

Split trak ud i sin alt for store læderjakke og afslørede to indsyede kæmpelommer i foret. "Jeg k-k-kan ha' dem under jakken," svarede han stolt.

Anne gav hans spinkle krop et klem. "Du er sgu en sand julemand, stump. Jeg elsker dig."

Split trak sig fri. "Jeg spiser ikke selv k-kød. J-eg er v-vegetar."

Anne lo. "Så hjælper vi dig af med det. De stakkels dyr skal ikke have levet forgæves."

Charlotte baksede den store slå for indgangsdøren og kom op ad ståltrappen til de andre i den tidligere trykkerihal. Nu var den tom, bortset fra efterladte kasser og det grej, det var lykkedes dem at få slæbt herind i løbet af de sidste par uger. Det bestod mest af møbler, der var fisket op af containere, og madrasser og soveposer, der var spredt ud over gulvet. Der var højt til de svære metaldragere under loftet, og Tony mente, at der kunne komme et fedt koncertsted ud af rummet. En beboer i en nærliggende lejlighed havde hjulpet dem til strøm, og et par varmeblæsere løftede temperaturen, men det var stadig nødvendigt for de fleste at beholde overtøjet på.

"Det går fremad," mente Tony. "Nu kan jeg ikke længere se min egen ånde."

Charlotte kyssede ham. “Mmm ... men jeg kan mærke den. Og den er dejlig.”

Tony bøjede sig ned til hendes øre, der var gemt inde bag det tætte, røde hår. “Hvorfor tager vi ikke hjem til dig? Vi kunne holde jul der, bare os to,” hviskede han.

Hun skubbede ham væk. “Vi er en del af det her. Derfor bliver vi, indtil strømmerne smider os ud, eller WORLD beslutter noget andet.”

“Nå ja, WORLD,” sagde Tony og så træt ud. “Min værste rival.”

Charlotte fastholdt hans blik, mens hun nikkede. “Det tror jeg, du skal regne med.”

“Men er du frisk på en affære?”

“Affærer er det, jeg er bedst til,” sagde hun og kyssede ham igen.

Mobilen ringede i Annes lomme. Hun tog den og svarede i korte sætninger, så klappede hun den sammen og så på Charlotte. “Kenneth har kaldt til møde. Her i aften.”

“Okay,” sagde Charlotte og gjorde sig fri af Tony. “Vi kommer tilbage senere.”

“Verden kalder,” sagde Tony med et suk og så de to kvinder gå tilbage ned ad trappen og ud ad døren.

Split satte slåen på plads efter dem og kom hen til Tony med to øl. “H-her.”

“Tak, Split,” sagde Tony og faldt ned på en madras.

“Hvad be-be-betyder WORLD?”

“Alt, tilsyneladende.” Tony drak af øllen. “Men bogstaverne står for noget i retning af *Warriors of Rebellion and Love, Denmark*.”

Split kunne ikke lade være med at le, og der kom lidt farve i hans smalle, blege ansigt.

“Mere r-r-rebellion end love,” sagde han.

“Klap i, Split.”

TONY TOG SIN STRATOCASTER ud af kassen og satte sig med den på madrassen. Ikke så meget fordi han ville spille på den – uden

strøm var det heller ikke det store sus – mere fordi det føltes trygt at sidde med den mellem hænderne.

Der var tændt stearinlys rundt om i lokalet, en ghettoblaster spillede et nummer med *The Stooges*, to piger sad med armene om hinandens skuldre og talte lavmælt på en madras ved den modsatte væg. En gruppe sad omkring et bord og drak øl, mens Split sad på hug for sig selv og spillede et spil på sin mobiltelefon.

Tony fulgte fraværende Ron Ashetons guitar, men tankerne var andre steder. Fire andre steder for at være helt præcis.

De fulgte moderen ud af flyet i Bangkok. Lidt beruset af flysprut og jetlag ville hun fjumre rundt i transitten, indtil nogle medpassagerer ville forbarme sig over hende og hjælpe hende ud til indenrigsflyet, der ville føre hende det sidste stykke ud til øen med palmer og solskin og tilpas megen sprut til, at hun ikke ville bekymre sig alt for meget over, at hendes tilværelse resten af året forekom hende bare *så* ude af trit med hendes ungdoms drømme.

Hun boede ikke med sin drømmemand (han havde forladt hende), hun havde ingen hemmelige elskere (kun anstrengende, grænsende til pinlige forhold til tilfældige mænd), hun havde ingen blændende akademisk karriere (men var blevet en kommunalt ansat og temmelig upåagtet talepædagog), og hun boede ikke i et hus med havudsigt og gentagne haveselskaber (men i en treværelses lejlighed på Amager, hvor hun kunne se ud over nogle boldbaner, hvis hun stillede sig op på toilettet og kiggede ud af en klaprude).

Han kunne godt lide moderen, men havde aldrig forstået, at hun altid skulle le som en idiot, selv om det var indlysende, at hun var bundulykkelig.

Han tænkte på faderen, som han sidst havde set som et foto i en avis under overskriften “En rockdinosaur rejser sig”. Det handlede om, at faderen åbenbart havde givet endnu en stærk koncert i en karriere, der havde svunget fra det komplet ukoncentrerede til det sublime.

Efter flere års slagsmål havde han nu igen fundet sammen med to af sine gamle bagmænd – Nonbo og Dreyer – og det havde

åbenbart genvakt rockdyret i dem alle tre. Suppleret af to purunge musikere, en sort pige på bas og en fyr, der lignede en handelskoleelev, på keyboard, havde de åbenbart taget Vega med storm. Hvis ikke journalisten havde skullet tilbage og skrive artiklen, var han sikker på, "at han kunne have rapporteret fra en fuld sal, der klappede ad de gamle pirater, der havde bordet nok en scene og erobret hvert et hjerte med deres no nonsens-rock og take no prisoners-attitude." Afslutningsnummeret havde i øvrigt været en Iggy Pop-coverversion fra tiden med *The Stooges*.

Faderen var en egoistisk idiot. Komplet ligeglad med Tony og moderen og med alle andre, så vidt Tony kunne se. Tonys bror, Marcus, så heller ikke noget til ham, hvilket nu ikke virkede som noget stort tab for ham.

Marcus havde i det hele taget tidligt besluttet, at han var en skifting. Et forbyttet barn, der ved skæbnens ugunst var endt i en bindegal familie. Nu var han advokat på et mellemstort advokatkontor i Århus med udsigt til inden for de nærmeste par år at blive partner. Han så på Tony omtrent, som han formentlig betragtede de unge klienter, han med mellemrum blev udpeget som forsvarer for: "Nå, kammerat. Jeg ved, at du ved, at jeg synes, du er en latterlig nar, der ikke kan træffe ét rigtigt valg i livet, om du så fik en pistol sat for tindingen. Alligevel skal jeg nok hjælpe dig, så godt jeg kan."

Der havde aldrig været nogen dybere relation mellem de to brødre. Som havde de blot levet side om side hos moderen, indtil de begge kunne slippe væk fra alle de fortvivlede suk og det altid tomme køleskab.

Endelig tænkte han på Charlotte, der sammen med Anne nærmest ud af det blå var indtrådt i inderkredsen af de aktivister, anarkister og almindelige kaoter, der holdt store dele af den københavnske ordensmagt beskæftiget. Der blev arrangeret improviserede fester i byrummet, besat huse og rettet angreb mod de synligste repræsentanter for den moderne kapitalisme: McDonald's, 7-Eleven og en hvilken som helst bank eller olieselskab, der kom inden for deres opmærksomhedsfelt.

Charlotte og Anne var kommet med deres WORLD-identitet, og i løbet af forbløffende kort tid havde de placeret sig styrende bag de fleste initiativer, og så havde han pladask forelsket sig i Charlotte, selv om hun var temmelig meget ældre end ham.

Hun var kommet hen til ham bag scenen en nat, efter at han havde spillet sammen med trio'en til en af de ulovlige fester i en nedlagt lagerhal, og sagt, at hun syntes, han var for fed. Han havde set på hende, som var hun en eksotisk fugl, der var landet på hans hånd. En roma-fugl, som med sine taterkjoler og lange, flammende hår ikke lignede nogen, han tidligere havde mødt, men som han meget nødig ville miste igen.

Charlotte var erfaren, viste det sig, hun var klog – klogere end han i hvert fald – og så var hun smuk.

“ER DER NOGET GALT, Gustav?”

Miriam kom ind i arbejdsværelset, hvor han sad i halvmørket og stirrede frem for sig. Han havde været tavs under middagen, og nu stod computeren tændt med mailprogrammet åbent. Han holdt sine briller i hånden, som han havde for vane, når der var noget, han skulle tænke igennem.

Han så op og trak hende ind til sig.

“Nej,” sagde han. “Eller jeg mener, måske.” Han lukkede øjnene og tænkte for anden gang den aften på, hvor heldig han var.

“Det er bare ...” begyndte han, men tænkte så, at det var forkert at sige ‘bare’. “Det er en af vores folk, der er forsvundet i Colombia, og det kan der være tusinde gode forklaringer på, men lige præcis Colombia er et kedeligt sted at forsvinde.”

“Hvem drejer det sig om?”

“En, der hedder Nils Blomgren. En kvik, ung fyr, der var ansvarlig for den digitale præsentation af konstruktionen af det store dæmningsprojekt, vi er involveret i derovre. Han var sendt af sted for sammen med vores mand på stedet at mødes med de involverede politikere fra Tafi del Valle, der skulle give deres endelige tilsagn for at få projektet sat i gang. Et ret stort projekt faktisk, og tanken om, at der skulle være sket Blomgren noget, er ...”

“Gustav, det er jul. Slap af. Hvad skulle der være sket med ham? Han er en ung mand, der er langt hjemmefra. Han er formentlig faldet i muntert selskab.”

“FARC?”

“Hvad mener du?”

“FARC er den colombianske guerillabevægelse. Den er ikke noget muntert selskab, så vidt jeg forstår. Den kæmper mod regeringen og lever af narkopenge og ... kidnapninger. Det er det, jeg er bange for.”

“Søde Gustav,” sagde hun og bøjede sig ned mod ham. “Du bekymrer dig for meget. Du bekymrer dig om dine døtres fremtid, om firmaets ve og vel, om dit helbred, selv om ingen af de nævnte størrelser er i overhængende fare. Du skulle hellere bekymre dig om at yde lidt omsorg til din forsømte kone.” Hun satte sig på hans skød og lagde armene om halsen på ham.

“Hvor er pigerne?”

“Ude.”

“Så sent? Hvor skulle de hen?”

“Gustav,” sagde hun. “Kys mig.”

STEEN BOLVIG HAVDE BRUGT den sidste formelle arbejdsdag før jul på det, han var bedst til: At optræde. Han havde stået med armene strakt i vejret og med sænket hoved set skråt op og ud over sine tilhørere. Det hvide var trådt frem som marmorskåle i hans øjæbler, og panden havde lagt sig i alvorlige rynker. Der var stille i lokalet. En vifte under loftet fik hans lange sølvgrå hår til at vibrere.

“Helt ærligt: Hvor mange af jer føler, I kan yde mere end det, I gør i dag?” Han stillede spørgsmålet med ordene klart adskilte.

Han så rundt i konferencelokalet. Det var tjekkede mennesker, gulddrenge med glatbarberede ansigter, jakkesæt fra Norditalien og selvsikre blikke. Nu flakkede de lidt. To meget smukke kvinder med blondt hår og solbrun hud med perfekt teint, skævede til hinanden.

“Okay,” sagde han og klappede hænderne hårdt mod hinan-

den. "Hvor mange af jer tror, I kan yde mere end det, I gør i dag? Op med hænderne."

Der kom langsomt arme i vejret. Solen skinnede ind gennem vinduerne. Udenfor i parken strålede den på hvid, uberørt sne. Til sidst var næsten alles arme løftet.

"Ved I, hvorfor I ikke gør det, yder mere? Det er, fordi I ikke kan *eksekvere!* Fatter I det ord? Eksekvere! Få fingeren ud og få lortet gjort. I er gennemgående nogle hængerøve, der viser for mange hensyn. Tag jer sammen! Gør op med jer selv, om I vil være vindere eller tabere. Der er ikke noget midt imellem, og hvis I ikke *kan* eksekvere, behøver I overhovedet ikke at spekulere over spørgsmålet, så er I dømt ude, og hvis jeg var jer, ville jeg straks skære ned på de faste omkostninger og forberede mig mentalt på en virkelighed, hvor der ikke ruller fede gager ind på kontoen, for der vil ikke være lang tid til, I står uden job. Er I med?"

Han knipsede med fjernbetjeningen, og et billede af en beskidt otteårig kom frem på lærredet bag ham. Drengen så trodsig ud i sine slidte smækbukser og træsko indsmurt i mudder.

"Her er en født taber," sagde Bolvig nu i et mere stilfærdigt toneleje. "En lille dreng, for længst forladt af sine forældre og placeret i pleje hos forskellige familier, der alle har det tilfælles, at de ikke får kontakt til barnet, og at de i øvrigt udelukkende har børn i pleje, fordi det er en slags forretning for dem. Kort sagt: Drengen er på røven."

Et nyt billede kom frem. En langhåret teenager klædt i læderjakke, siddende med en dåseøl på køleren af en Mazda.

"Her er drengen igen. Seksten år gammel og fotograferet foran en af sine første stjålne biler. På det her tidspunkt har han i flere år boet på institutioner og har allerede et indgående kendskab til det danske retssystem."

"Er det en vinder, vi ser her, spørger jeg, en af samfundets kommende støtter, eller er knægten lige præcis årsagen til, at vi i det her land betaler 70 procent i skat? Lad os hoppe tyve år frem i tiden og se, hvordan det siden er gået vores ven."

Et nyt billede kom frem. En mand i shorts og T-shirt stod

afslappet hvilende mod prædikestolen på en 60-fods lystyacht i middelhavsomgivelser. Manden stod med en drink i hånden og konverserede Michelle Pfeiffer og en letpåkædt Isabella Rossellini. Forsamlingen kunne nu se, at manden var Steen Bolvig. Han var solbrændt og muskuløs at se til, og der var noget uimodståeligt selvsikkert over smilet om hans mund. Hårgrænsen var allerede dengang dykket langt bagover, men den solbrændte isse og det lange hår, der blæste for vinden, fik ham til at virke ung.

“Det, I ser her, mine damer og herrer, er et eksempel på kunsten at eksekvere. Det heldige svin på billedet har netop tjent sin første halve milliard, og pludselig er han interessant for verdens mest blaserte jetset.”

“Spørger de mon, hvordan man stjæler en bil, eller hvordan det er at vokse op uden at kende sin mor og far? Nej, det, de damer spørger om, det, de og vi gerne vil lære, er svaret på spørgsmålet: Hvordan gør man? Hvordan bevæger man sig fra at være prædestineret til at blive samfundets bæreme til at flyde ovenpå og være beundret af de bedste. Kort og godt: Hvordan eksekverer man? Og det er det, jeg er her for at fortælle jer i dag, og tro mig, I får ingen bedre lærer.”

Bolvig vendte sig og drak af et glas kildevand fra podiet bag sig. “Og jo, båden var min,” sagde han, da han havde taget en slurk. “Den kostede 57 millioner, og jeg krydsede Atlanten fem gange med den. Nu har jeg solgt den og købt en større. At blive god til at eksekvere er også evnen til hele tiden at udfordre sin forestillingsevne, hele tiden at blive i stand til at forestille sig, at ens verden kan blive lidt større, lidt vildere og lidt federe, for når vi taler om det her, er vi nemlig permanent flyttet ind på øverste hylde i Maslows behovspyramide, og på den hylde bor man kun, hvis man har en bedre fantasi og en stærkere vilje end alle andre. I en vis forstand er den mere basal end nogen af pyramidens andre niveauer. I hvert fald vigtigere. Er I med?”

Bolvig så rundt i lokalet og nikkede, mens han tænkte, at der næppe var én til stede, der fattede, hvad han mente, forstod, hvor

radikalt de måtte gå til værks, hvis de ville hæve sig op over deres funktionæridentitet.

Han kunne godt lide at høre sig selv tale, men hvor han dog foragtede sine tilhørere og deres appellerende blikke, og hvor han dog fandt de her renskurede konferencecentre med deres kander med isvand og skåle med pebermyntepastiller fattige og fantasiløse.

Det paradoksale var, at alle de fremmødte følte sig særligt udvalgte, som om det at tilbringe en dag i denne indbildte elitefabrik, ville sikre dem føringen i de kommende års kamp om deres chefers anerkendelse.

Han havde lyst til at sige dem den elementære sandhed, at ingen blev rig af at være ansat, men sagde i stedet: "Femten minutters pause, så kører vi workshop frem til middagen."

Øjnene fulgte ham ud af lokalet. Udenfor stod friskbrygget kaffe, frugt og blåbærmuffins. Han tog et æble fra et af fadene og gik ned ad gangen, forbi receptionen og op ad trappen til den suite, der var stillet til hans rådighed. Han låste sig ind og tog laptop'en med på badeværelset, hvor han lagde den på badeværelsesbordet og loggede sig på, mens han lynede ned og lod vandet i marmorkummen.

Der var de sædvanlige investeringstilbud, som han ikke behøvede at tage stilling til, og en enkelt mail fra Carmen i New York. Hun bad om en kanal 8-kontakt. Det betød, at han skulle ringe hende op fra en af de sikrede telefoner.

Bolvig stod ved kummen, mens han med venstre hånd mailede tilbage, at han ville tage kontakt til hende i aften dansk tid. Han gik ind i stuen igen og spiste det sidste af æblet, mens han så ud over parken med dens statuer og det døde springvand i midten og videre ud over kridhvide marker og en himmel, der var ved at vokse sig gråmeleret i kanten.

Det bankede forsigtigt på døren. Udenfor stod en af de to kvindelige tilhørere. Her tæt på kunne han se, at den perfekte teint var grundigt jævnet ud af en selvbruner, som fik tænderne til at lyse bemærkelsesværdigt hvide. Læberne var trukket op med en

skinnende, næsten gennemsigtig læbestift, og håret var så blondt, at det nærmede sig en vittighed.

Munden sagde noget til ham fulgt af en lidt nervøs latter og et par smuttende øjne. Han rakte en hånd ud og tog hende om livet og trak hende ind. Hun sagde noget mere, lo lidt mere, kort og stakåndet, men han hørte ingenting. Han stak en hånd op under hendes nederdel og fjernede med et ryk hendes trusser, som var hæftet om hendes slanke hofter med en tynd streng. Han løftede hende op på skrivebordet og så køligt på hende, da hun satte en flad hånd i brystet på ham og igen sagde noget, han ikke hørte. Denne gang var der ikke noget smil med.

Han trængte ind i hende og tog hende hårdt, mens konferencehotellets velkomstmappe dumpede på gulvet, og ubeskrevne brevark faldt ud.

Da han var færdig, lynede han op.

Hun så væk, bleg, og kom på benene, der knap kunne holde hende oprejst. Hun vaklede over gulvet og nåede døren, og han sagde "et øjeblik."

Hun vendte sig med tomme øjne, og han rakte hende trusserne, som hun mekanisk tog imod.

"Husk det nu, skat. Det handler om at eksekvere."

3

DE HAVDE KØRT slingrende ned ad hullede bjergveje en halv time, inden lastbilen foretog et skarpt sving og blev bragt til standsning. Nogle hænder trak ham op og hjalp ham ned fra ladet igen og ind på bagsædet af en lukket bil, hvor han lige akkurat kunne ligge foldet sammen.

Bilen startede, og han gættede på, at han nu var blevet flyttet over i en jeep. Affjedringen var hårdere og motoren med langt flere omdrejninger. Han kunne høre, hvordan chaufføren arbejdede med gearene, og følte, hvordan han pressede bilen, selv om han hele tiden måtte holde igen på de stejle nedkørsler. Et lille bip fra hornet signalerede, hver gang de skulle runde et hjørne, eller når de trak forbi en forankørende bil.

Nils kendte godt denne colombianske form for trafikal dødsforagt. Et kort klemt med et horn, og så trak man sit køretøj ud i overhalingsbanen eller rundt i et hårnålesving uden udsyn. Han foretrak ikke at tænke over det og forsøgte i det hele taget at hypnotisere sig væk, som han lå der og lugtede til hættens grove lærred og følte, hvordan armene blev mere og mere følelsesløse. Håndjernene skar i håndleddene, og kroppen pressede armene ned mod sædet. Han forsøgte at komme til at hvile på maven, uden at det blev mere behageligt af den grund.

Han tænkte på Anne og på det, han havde gjort. Han havde ventet så længe på det, at det næsten var en befrielse, da det endelig skete. Nu måtte han bare være modig. De måtte alle være modige. Det skulle nok ende godt. Det var en vigtig beslutning, de havde truffet, og han vidste med sig selv, at enhver vigtig beslutning havde omkostninger, men han kunne alligevel ikke lade

være med at tænke på sin familie, på hvordan de ville have det i samme øjeblik, de fik beskeden.

Bilen stoppede, og han kunne høre, hvordan en af fordørene blev åbnet, og en person kom hen til ham. En hånd hjalp ham op at sidde, og hættten blev fjernet fra hans hoved og håndjernerne låst af. Blodet susede ud i fingrene og fik dem til at klø. Han kunne ikke rigtig aflæse ansigtstrækkene på personen, der havde befriet ham, men han kunne se tænder, der smilede i mørket.

“*Gracias,*” sagde han.

“*Gracias a Usted, amigo.*” Manden rakte armene frem og gav Nils et kram.

“Vi skal af sted med det samme. Vi har en lang tur foran os,” sagde manden i mørket.

Nils nikkede og satte sig tilbage ind på bagsædet. Han kunne ikke se noget i mørket, men han kunne fornemme, at de stadig var højt oppe. Luften var kold, og han syntes, han kunne se lys langt, langt borte, som om de holdt på kanten af en afgrund. I det samme åbnede skyerne sig, og en halvmåne lyste spøgelsesblegt mod bjergsiderne. Chaufføren satte jeepen i gang igen og svingede tilbage ud på den hullede bjergvej.

BEHRENDT ÅBNEDE TIL balkonen med udsigten over haver og villaer klædt i hvidt. Han fik sne i sine slippers, men gik alligevel hen til det massive brystværn og førte forsigtigt en hånd hen over den stivnede bølge af sne, der havde lagt sig raden rundt. Der var en ejendommelig tavshed over kvarteret og et mildt lys over havet, som om den tidlige sol ikke havde vilje til at trænge igennem den grå morgendis.

Miriam lå og sov inde i sengen. Pigerne lå og sov i hver deres værelse nede ad gangen. De var kommet sent hjem. Han havde kigget på uret, da han hørte deres listen og fnisen. Klokken havde været halv fire, og så var han faldet i søvn.

Han følte sig en smule svimmel, men også ejendommelig klarhjernet. Han måtte ringe til Thermansen, også selv om han havde lovet sine chefer, at denne jul ville han ikke forstyrre freden, men

hvis ikke Thermansen selv havde hørt fra Nils Blomgren, så kunne han måske kontakte hans familie for at høre nærmere.

Imod talte naturligvis den uro, sådan et opkald uundgåeligt ville vække, men omvendt havde de vel krav på at blive inddraget i bekymringerne, hvis der altså var noget at bekymre sig over.

Det var en træls sag.

Han gik indenfor igen og trak dørene i efter sig. Miriam sov stadig, så han tog slåbrokken på og gik nedenunder. Heroiske bude havde afleveret aviser i løbet af natten. Børsen, Financial Times og Berlingske Tidende. Han samlede stakken op og satte sig ud i køkkenet.

Berlingske Tidende havde regeringsrokaden på forsiden. "Korsgaards julemassakre", lød overskriften. En kommentator skrev under en anden: "Nødvendig udrensning".

"Statsministerens regeringsrokade har nok overrasket de fleste, men der var ikke rigtig nogen forargelse at spore," mente skribenten, der fulgte Ravns farvel med en så detaljerig beskrivelse af hans meritter, at Behrendt havde avisen mistænkt for at have haft teksten liggende klar.

"Trods en ubetvivlelig popularitet blandt både vælgere og udenlandske kolleger havde den 62-årige Lars-Ole Ravn de senere år stedse sværere ved at veksle den personlige goodwill til politiske resultater," påpegede kommentatoren og sluttede af med konstateringen: "Lars-Ole Ravn er en politikertype, som tiden er løbet fra. At han alligevel ved de seneste par valg har kunnet høste så store personlige stemmetal, må hænge sammen med, at der også blandt kernevælgerne er en svigtende forståelse for, at tiden kræver klare budskaber og handlekraft. Ikke historiske forelæsninger om oplysningstid og humanisme og andet, der rettelig hører hjemme en sen aften på Regensen eller de franske caféer, som Ravn først og fremmest synes rundet af. *Adieu, Rive Gauche*, siger vi herfra."

Behrendt læste det hele og glædede sig over, at han ikke selv var politiker, inden han bladede videre til de sædvanlige artikler om forbrugsfest i julemåneden, opskrift på flæskesteg med sprød

svær og en reportage om, hvordan den moderne familie holdt jul med thaimad og risvin. Han følte sig ikke rigtig i målgruppen for noget af det og fandt i stedet erhvervstillægget, hvor forsiden var domineret af et interview med den tidligere virksomhedskonsulent, nu venturekapitalist i stor målestok, Steen Bolvig. Det med venturekapitalist var i hvert fald rigtigt. Bolvig havde været frontmand for et af de største indskud i Damhuus Futures Colombia-projekt, dæmningsbyggeriet i Tafi del Valle.

“Om vigtigheden af at kunne smadre et tesæt”, lød artiklens iøjefaldende overskrift.

Behrendt havde bemærket Bolvig igennem årene, hvor han med mellemrum var dukket op i artikler og notitser med omtaler af hans åbenbart ubrudte række af succesrige erhvervseventyr. Fundamentet havde været etableringen og salget af konsulentvirksomheden *Bolvig Advice*, der havde specialiseret sig i at rådgive internationale it-virksomheder, og som åbenbart havde gjort det så godt, at grundlæggeren kunne forlade butikken med et trecifret millionbeløb.

Det var i hvert fald, hvad der blev gættet på i dagspressen, og Behrendt huskede, at han havde undret sig over, at nogen ville betale så dyrt for elementære godtkøbsbetragtninger. Han undrede sig stadig, mens han skimmede interviewet.

“Der er altid én, der står i vejen for din succes. Og denne ene er altid dig selv,” fastslår Steen Bolvig, mens han skænker te op i det antikke stel, han har stillet frem i mødeværelset i sit kontor ganske få meter fra Amalienborg. Mødeværelset ligner ikke et mødeværelse. Det ligner det, det er. Det ligner rammerne om en meget, meget succesrig dansk erhvervsmand. Erhvervsmanden skænker te for journalisten og stiller hende et tricky spørgsmål: ‘Det her tesæt har formentlig kostet 35.000 kr. Jeg kan ikke huske det. Hvad er det, der forhindrer dig i at smadre det mod gulvet?’ spørger han og ligner næsten en opfordring. ‘Det er din gode opdragelse, dine pæne manerer og dine hæmninger. Alt det, der gør, at man kan holde ud at omgås dig, men som samtidig hindrer, at du bliver til noget stort. Vil du have succes, må du ændre

din måde at tænke på, dine forestillinger om dig selv og verden, du må være i stand til at se på det hele på ny, uden hæmminger. Først da bliver du i stand til at eksekvere!”

Behrendt tændte et stearinlys og rejste sig for at lave en kande stempelkaffe. Han havde aldrig mødt Bolvig, men han havde gennem årene mødt en hel del typer, der mindede om ham. De var ikke nødvendigvis onde eller dumme, nærmere sådan en slags narcissistiske psykopater, der ikke bare var gode til at fange tilhørerne, men i nok så høj grad var i stand til at forføre sig selv, så det faktisk lød, som om de troede på de syngende banaliteter, de diventerede med for dagshonorarer, der lå på den bekvemme side af 50.000 kr.

Behrendt kvaste kaffebønnerne og hældte kogende vand over.

Det var i øvrigt interessant at iagttage, hvordan interessen for efteruddannelse eller kompetenceudvikling, som det som oftest blev kaldt, var ændret blandt hans egne medarbejdere. For år tilbage handlede det udelukkende om at blive opdateret på sin faglighed, mens det de seneste fem-ti år i stigende grad havde handlet om kurser i personlig udvikling, optræning af præsentationsteknik og mentorforløb med såkaldte personlige coaches.

Måske burde han mere systematisk interessere sig for, hvad de fik ud af de mange investeringer. Var det udelukkende bavl, eller kom der rent faktisk dygtigere medarbejdere ud af det? Hvis det sidste var tilfældet, var det naturligvis lidt bekymrende, at han aldrig selv havde fulgt et eneste kursus eller coaching-forløb. På den anden side var han i grunden meget godt tilfreds med det antal hæmminger, han var udstyret med.

Klokken var halv ni. Det var juleaftensdag, og alt føltes stille og trygt som i en barndomserindring. Han kunne høre pippen fra Margits to parakitter oppefra. Han tog den trådløse telefon, der lå foran ham, drejede den ubeslutsomt i hånden nogle gange, inden han tastede et nummer.

“Ja?” Telefonen blev taget efter det første ring. Stemmen lød uklar, som om vedkommende var blevet overrasket.

“Thermansen?”

Stemmen rømmede sig og svarede ja.

“Det er Behrendt. God jul, du, og undskyld jeg ringer og forstyrrer. Jeg ved godt, jeg havde lovet at holde mig i ro, men der er noget, der nager mig.”

“Ja,” stemmen lød stadig fremmed og grødet.

“Er der noget galt? Har jeg vækket dig?” Behrendt kastede igen et blik på uret og fik pludselig et stik af dårlig samvittighed.

“Nej eh ... det er i orden. Det er bare min far. Han holder ikke julen over. Jeg sidder ude hos ham på et hospice. Jeg har ikke været hjemme de sidste par dage.”

“Det gør mig ondt. Jeg ... jeg vidste jo ikke.”

“Det kunne du jo ikke vide.”

“Nej, men ...” Behrendt kunne høre, at en kvindestemme sagde noget til Thermansen.

“Hvad kan jeg hjælpe med?” spurgte Thermansen, da han igen lød på linjen.

“Det er ingenting. Det kan vente, du.”

“Nej, det er i orden. Min far har lige fået noget beroligende. Han sover igen. Hvad kan jeg hjælpe med?”

“Jamen, det er nok i virkeligheden ingenting. Det er om Nils Blomgren. Han skulle for længst have været hos Alejandro, men han er som sunket i jorden. Og jeg tænkte, dels er det et ret stort projekt, og dels kan jeg ikke særlig godt lide, at vi har en medarbejder, der er forsvundet i Colombia. Har du hørt noget?”

“Nej, jeg har intet hørt, men jeg har heller ikke tjekket mail på det seneste. Jeg beklager.”

“Det forstår jeg. Hør, kan du ikke give mig dit kodeord, så kan jeg tjekke dem for dig?”

Thermansen gav ham kodeordet og beklagede endnu en gang situationen.

“Sludder og vrøvl. Du er, hvor du skal være. Det er bare mig, der er et bekymret fæ, som ikke kan finde ud af at holde ferie.” Behrendt forsøgte at le ad sig selv, men gik i stå. “Hvad med familie eller nærtstående? Har vi nogen numre på dem?”

“Personaleafdelingen har. De ligger i hans sagsmappe. Du bør kunne gå ind i den fra din hjemmecomputer.”

“Tak for det, Thermansen, og endnu en gang undskyld. God bedring til din far.”

“Tak, men jeg tror egentlig, han mere har behov for fred end god bedring.”

“Jeg forstår. God jul da.”

“God jul.”

Jeg kan ikke se igennem mørket, men jeg kan mærke, at vi kører nedad. Nedad og nedad og nedad. Der er næsten ingen biler på vejen. Kun en sjælden gang skal vi uden om en åben lastbil fyldt med sovende landarbejdere. Bilerne dukker altid så pludseligt op ud af mørket. De må have solgt pærerne i deres bremselygter, så vores chauffør skal være vågen for at undgå, at vi braser op bagi, når de foran sætner farten i svingene.

Er jeg bange?

Nej, jeg er ikke bange. Jeg føler mig mærkelig vågen. Jeg føler det, som om jeg sidder et trygt sted og ser en film med mig selv i hovedrollen. Endnu mærkeligere nu, hvor jeg sidder og skriver de her ord, mens jeg tænker, at det her er det vigtigste, jeg nogensinde har gjort, og så er det ikke noget, jeg kan tale med nogen om. Ikke ret mange i hvert fald. Når jeg kommer hjem, vil det blive mit livs hemmelighed, men også noget, der binder os sammen, Anne. Vores tyste kamp og vores kærlighed, som vi tør tro på, selv om vi også ved, at vi har stillet os i en større sags tjeneste.

Manden ved siden af chaufføren spørger, hvad jeg skriver, og jeg fortæller, at jeg skriver på et kærlighedsbrev, og manden og chaufføren griner, og jeg griner med dem. Vi ved, at vi alle kan dø, men pludselig er der en lethed i bilen. Det er nok sådan historiens soldater har haft det. Midt i kugleregnen har de fundet hinanden, leet med hinanden og for et øjeblik lukket al verdens absurditet ude.

Det føles godt.